

Els mons que es perden

Normal
0

21

false
false
false

ES
X-NONE
X-NONE

MicrosoftInternetExplorer4


```
/* Style Definitions */
table.MsoNormalTable
{mso-style-name:"Taula normal";
mso-tstyle-rowband-size:0;
mso-tstyle-colband-size:0;
mso-style-noshow:yes;
mso-style-priority:99;
mso-style-qformat:yes;
mso-style-parent:"";
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;
mso-para-margin:0cm;
mso-para-margin-bottom:.0001pt;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:11.0pt;
font-family:"Calibri","sans-serif";
mso-ascii-font-family:Calibri;
mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

Cantàvem "els temps estan canviant" i donàvem per descomptat que canviaven per millorar. Ara, i des de fa ja uns quants anys, cada cop que sentim que els temps estan canviant sabem inequívocament que és per empitjorar. És la sensació d'un món que s'acaba sense deixar recanvi. Concentrats en pocs dies n'hem rebut uns quants senyals. Un ens ha arribat des d'Anglaterra: el diari *The Independent* plega veles després de trenta anys. La notícia explica que tanca l'edició en paper per concentrar tots els esforços en la versió digital, però no ens enganyem, un diari és en paper o no és. D'informatius diaris a internet n'han aparegut molts i quan s'han estrenat ningú ha anunciat que "ha sortit un nou diari", amb això està tot dit. Pocs dies abans d'aquesta notícia una altra anunciava el tancament de la botiga de discos Castelló, un emblema del comerç musical a

Barcelona. La desaparició no és pas per la fallida del seu negoci en particular sinó per la crisi general del sector, un degoteig sagnant de botigues de discos que abaixen portes sense que se n'obri cap de nova. Correus no tanca, però canvia, i seguirà canviant fins que s'acabi convertint en una altra cosa que no sabem encara què serà, però que no serà Correus. També aquests dies s'ha anunciat la renovació de la seva delegació a Manresa, on ja fa temps que hi veiem exposats llibres i un grapat d'ofertes comercials que no tenen res a veure amb el món postal. La solemnitat d'aquell edifici envaïda per tota la quincalla dels mercaders del temple. Ara Correus deu ser el somni d'uns quants executius engominats que es deleixen per veure la seva foto a les pàgines salmó d'un diari econòmic, entercs i arrogants, presentats com els impulsors d'un gran èxit: vendre, vendre, vendre! Vendre el que sigui. Vendre i vendre's.

Sento tristesa per tots aquests canvis i la sento d'una manera especial perquè no és un món que ens hagin arrabassat sinó un món que ens hem deixat perdre. Hem deixat que desaparegués quan hem deixat de comprar la premsa, quan hem deixat de comprar discos, quan hem deixat d'enviar-nos cartes. Per això, i encara que em sembli una guerra perduda, cada cop que compro el diari, que regalo un disc o que escric una carta i la tiro a la bústia, sento l'íntima satisfacció dels que resisteixen.